

Zdaniem skarżącej, utworzenie Ainax jako struktury pośredniej powoduje utrzymanie pakietu akcji kontrolowanego w chwili obecnej przez Volvo, zamiast jego rozproszenia pomiędzy akcjonariuszy Volvo. Skarżąca podnosi ponadto, że ponieważ Renault posiada około 20 % akcji Volvo, to Renault kontroluje w około 20 % spółkę Ainax, która z kolei kontroluje 25 % Scanii. W związku z tym skarżąca twierdzi, że sposób zbycia akcji zapewnia Renault i pośrednio Volvo znaczący wpływ na skarżącą i powoduje udostępnienie im, w sposób faworyzujący, wiedzy o tajemnicach handlowych skarżącej. Zdaniem skarżącej, nie może ona z tego powodu występować wobec grupy Volvo/Renault VI niezależnie i w sposób alternatywny.

(¹) Decyzja Komisji z dnia 1 września 2000 r. (sprawa nr IV/M.1980-3*VOLVO/RENAULT V.I.), w której stwierdzono zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89 (Dz.U. C 301, str. 23).

(²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 1990, L 257, str. 13.)

Skarga wniesiona dnia 21 czerwca 2004 r. przez Philippe Combescot przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-249/04)

(2004/C 217/59)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 21 czerwca 2004 r. Philippe Combescot, reprezentowany przez adwokatów Alberto Maritati i Viola Messa, wniósł do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Komisji Europejskiej.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie bezprawności postępowania urzędników będących przełożonymi skarżącego, oraz wpływu tego postępowania na życie zawodowe, karierę zawodową i w konsekwencji na stan jego zdrowia, z wynikającym z tego uznaniem prawa do pomocy przewidzianym w art. 24 Regulaminu pracowniczego,
- stwierdzenie niezgodności z prawem CDR (sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej), wynikającej ze stanu poważnej i nieodwracalnej wrogości występującej między skarżącym i jego przełożonym w hierarchii,
- uznanie prawa skarżącego do odszkodowania za poniesione krzywdy moralne oraz szkody w zakresie życia zawodowego i kariery, w wysokości nie niższej niż 1.000,00 euro.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący twierdzi, że w okresie, w którym był przydzielony do Delegacji Komisji w Gwatemali i wykonywał tam obowiązki doradcy rezydenta, doznawał gróźb, był zastraszany oraz

doznawał upokorzeń osobistych i zawodowych ze strony swego bezpośredniego przełożonego w hierarchii. Krótko rzecz ujmując, była to seria dyskryminujących zachowań, które zaszkodziły jego życiu zawodowemu i wywołały poważne skutki dla stanu jego zdrowia.

Oddalenie jego wniosku o udzielenie pomocy w rozumieniu art. 24 Regulaminu pracowniczego powinno się zatem uznać za prawnie nieuzasadnione. Z drugiej strony również CDR za okres będący przedmiotem sporu należy uważać za niezgodny z prawem.

Skarga wniesiona dnia 21 czerwca 2004 r. przez Philippe Combescota przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-250/04)

(2004/C 217/60)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 21 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Philippe Combescota, reprezentowanego przez Alberto Maritati i Viola Messa, avvocati.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji odrzucającej wniosek o udział w konkursie na stanowisko Szefa Przedstawicielstwa Komisji w Kolumbii, opublikowanego 28 maja 2003 (ogłoszenie o wolnym stanowisku COM/091/03), w związku z tym, stwierdzenie nieważności całego postępowania konkursowego, a w konsekwencji także decyzji o przyznaniu stanowiska, będącego przedmiotem konkursu; stwierdzenie, że Pan Philippe Combescota doznał uszczerbku w zakresie wizerunku i reputacji zawodowej, z poważnym wpływem na jego równowagę psychiczną, spowodowanym bezprawną decyzją o wyłączeniu go z konkursu; zasądzenie na rzecz Pana Combescota kwoty 100.000 euro, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący w niniejszej sprawie sprzeciwia się decyzji, którą pozwana odmówiła dopuszczenia go do udziału w konkursie na wolne stanowisko Szefa Przedstawicielstwa w Kolumbii.

Na poparcie swojej skargi, skarżący podnosi następujące zarzuty:

- naruszenie warunków zawartych w ogłoszeniu, polegające na tym, że powody, dla których nastąpiło odrzucenie jego kandydatury (fakt nie posiadania dwóch lat doświadczenia na stanowisku naczelnika wydziału), nie zostały faktycznie przewidziane w samym ogłoszeniu;

- naruszenie zasady niedyskryminacji, jako że pozostali funkcjonariusze znajdujący się w sytuacji podobnej do tej, w jakiej znajdował się skarżący, zostali dopuszczeni do konkursu;
- wadliwość uzasadnienia i błąd w ustaleniach, polegający na odmowie uznania, że obowiązki i funkcje pełnione przez skarżącego w ramach formalnego tytułu doradcy - rezydenta w Gwatemali, odpowiadają obowiązkowi pełnionemu przez naczelnik wydziału, w zakresie, w jakim administrował Przedstawicielstwem w Gwatemali, posiadając pełną autonomię w zakresie zarządzania i gospodarowania.

Skarga wniesiona dnia 22 czerwca 2004 r. przez Republikę Grecką przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-251/04)

(2004/C 217/61)

(Język postępowania: grecki)

Dnia 22 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Republikę Grecką, reprezentowaną przez Vassiliosa Kontolaimosa i Ioannisa Chalkiasa.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr 2004/457/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 156 z dn. 30.04.2004)

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy decyzji podjętej w ramach kontroli sprawozdań i rachunków na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 729/70, Komisja wykluczyła z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez Republikę Grecką w branży owocowo-warzywnej oraz w wyniku magazynowania publicznego, ponieważ wydatki te nie zostały uznane za zgodne z przepisami wspólnotowymi. Wobec powyższego wydatkami tymi została obciążona Republika Grecka.

W szczególności, niektóre z tych wydatków dotyczą publicznego magazynowania ryżu w latach od 1999 do 2001. Na uzasadnienie decyzji w sprawie wykluczenia tych wydatków z finansowania wspólnotowego Komisja wysunęła argument, że część ryżu została oddana do magazynu z opóźnieniem. W sprawie wydatków tych, Republika Grecka zarzuca Komisji, naruszenie zasady proporcjonalności przez odmowę uznania wystąpienia siły wyższej polegającej na strajku kierowców. Co więcej, zważywszy że Komisja nie zajęła stanowiska w odpowiednim czasie mimo poinformowania jej przez Republikę Grecką, że wskutek siły wyższej dokona ona magazynowania po upływie wyznaczonego terminu, Republika Grecka zarzuca Komisji naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Ponadto Republika Grecka powołuje się na niewystarczające uzasadnienie w przedmiocie zarzucanego Grecji niezastosowania się do wytycznych zawartych w dokumencie nr VI/

5330/97 (przewidującym korekty ryczałtowe w przypadku, gdy realna wysokość opłat niezgodnych z zasadami wspólnotowymi nie może zostać ustalona).

Inne wydatki, które zostały wykluczone z finansowania wspólnotowego, dotyczą korekt wynikających z niezachowania cen minimalnych przez producentów brzoskwiń. W tej części zaskarżonej decyzji Grecja przyznaje, że przekazała środki bezpośrednio organizacjom producentów a nie przetwórcom, jednakże powołuje się na szczególne okoliczności, które jej zdaniem usprawiedliwiają takie działanie i są zgodne z celami wspólnej polityki rolnej i wspólnej organizacji rynku. Z drugiej strony twierdzi, że w związku z tym działaniem nie powstała żadna szkoda i że wysokość korekty nie została obliczona w sposób prawidłowy.

Odnośnie dwuprocentowej korekty związanej z programem pomocy osobom najbardziej poszkodowanym, Republika Grecka powołuje się na błędną wykładnię art. 1, 2 i 9 rozporządzenia nr 3149/92⁽¹⁾ oraz na błędną ocenę faktów i niedostateczne uzasadnienie.

Odnośnie korekty dotyczącej trzyletniego programu restrukturyzacji sektora owocowo-warzywnego, Grecja powołuje się na błędną wykładnię rozporządzenia Rady nr 3816/92⁽²⁾ oraz na błędną ocenę stanu faktycznego w zakresie obowiązku zapłaty za produkty wyprodukowane w ciągu trzech lat, a nie za te, które zostały wykorzystane, jak również, co do obowiązku zapłaty kosztów restrukturyzacji poniesionych w terminie sześciu miesięcy następujących po trzyletnim okresie, które to płatności zostały uiszczzone w pierwszym półroczu 2000 r.

Ponadto, Republika Grecka powołuje się na ogólną podstawę nieważności całości zaskarżonej decyzji i podnosi, że Komisja nie była - w dniu wydania decyzji - uprawniona do nałożenia środków korygujących z tytułu spornych okresów zgodnie z art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/99⁽³⁾ w związku z art. 8 rozporządzenia nr 1663/95⁽⁴⁾, gdyż przepisy te nakładają na Komisję obowiązek podania w powiadomieniu szacunku wydatków, które mają zostać poddane korekcie, tak by można było uwzględnić 24-miesięczny okres poprzedzający dane korekty.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3149/1992 z dnia 29 października 1992 r. ustanawiające szczegółowe zasady dostaw żywności z zapasów interwencyjnych do wykorzystania przez osoby najbardziej poszkodowane we Wspólnocie, Dz.U. L 313 z 30 października 1992, str. 50-55.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3816/92 z dnia 28 grudnia 1992 r. dotyczące zniesienia w sektorze owoców i warzyw mechanizmów wyrównawczych oraz środków pokrewnych w handlu między Hiszpanią i innymi Państwami Członkowskimi, Dz.U. L 387 z 31 grudnia 1992, str. 10-11.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, Dz.U. L 160 z 26 czerwca 1999, str. 103-112.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1663/95 z dnia 7 lipca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 w odniesieniu do procedury rozliczania rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR, Dz.U. L 158 z 8 lipca 1995, str. 6-12.